

บุคคล องค์กร หรือหน่วยงานใด ต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ
สั่งซื้อโดยตรงได้ที่สำนักพิมพ์โพสท์บุ๊กส์

136 ถนน ถนน ราชนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2240-3700 ต่อ 1655, 1459 อีเมล : postbooks@bangkokpost.co.th

*Kingdom Keepers:
Disney After Dark*

กิสนิชยามคำ

ริคกี เพียร์สัน : เขียน
จูนิกา สกิดานนท์ : แปล

คิสนีย์ยามค้ำ • ฐานิตา สกิดานนท์ แผล

จากเรื่อง KINGDOM KEEPERS: DISNEY AFTER DARK

Originally published in the United States and Canada by Disney • Hyperion Books
as THE KINGDOM KEEPERS: DISNEY AFTER DARK.

This translated edition published by arrangement with Disney • Hyperion Books
through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

Thai language translation copyright © 2013 by The Post Publishing Public Company Limited

เลขมาตฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-228-118-2

พิมพ์ครั้งที่ 1 : โพลสตบุ๊กส์, มีนาคม 2556

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

เพียร์สัน, ริดลีย์.

คิสนีย์ยามค้ำ = Kingdom Keepers: Disney After Dark.-กรุงเทพฯ :

โพลสต, 2556.

304 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. สุานิตา สกิดานนท์, ผู้แปล II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-974-228-118-2

ราคา 295 บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทรพร รักท้วม

บรรณาธิการพิเศษ : วาสนา นิมนวล

พิสูจน์อักษร : วันนีย์ะ ภูประเสริฐ

ออกแบบปก : กุ้งผอย

รูปเล่ม : วนิตา สังฆะมณี

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์ : สุพร พรฤกษ์งาม

ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สิทธิชัย อิงกุลานนท์, พรพิมล วังอินทร์,
กฤษณิ เตชะวิศิษฐพงษ์, สงกรานต์ พลุชาสถิตย์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โพลสต พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ฒ ระนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110 <http://www.postbooksonline.com>

แยกสี่และพิมพ์ที่

แผนกงานพิมพ์พาณิชย์

บริษัท โพลสต พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ฒ ระนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2240-3700 ต่อ 3021, 3022

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรลอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3 Homepage : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โพลสต พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

คำนำสำนักพิมพ์

วรรณกรรมแฟนตาซีระทึกขวัญ *ดิสนีย์ยามค่ำ* เป็นเรื่องราวของเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งที่ถูกคัดเลือกให้เป็น “ไกด์” ประจำสวนสนุก แต่กลับพบว่าตัวเองต้องมาซบเคี้ยวกับเหล่าแม่มดและเหล่าวายร้ายจากการ์ตูนและเทพนิยายของดิสนีย์ ซึ่งกำลังคุกคามอนาคตของสวนสนุกวอลต์ ดิสนีย์เวิลด์และเสถียรภาพของโลกที่อยู่นอกกำแพงสวนสนุก

ฟินน์ วิทแมน เด็กหนุ่มออร์แลนโด กับเพื่อนอีกสี่คนถูกแปรสภาพเป็นฮอโลแกรม ด้วยเทคโนโลยีล้ำยุคที่เรียกว่า DHI (Disney Host Interactive) หรือพิธีกรเชิงโต้ตอบของดิสนีย์ และ Daylight Hologram Imaging หรือการสร้างภาพฮอโลแกรมกลางแจ้ง เพื่อคอยแนะนำบรรดาผู้ชมที่มาเที่ยว แต่กลายเป็นว่าเทคโนโลยีใหม่นี้ก่อผลลัพธ์ทั้งน่าสนุกและน่าหวาดกลัว ไม่นานฟินน์ก็พบว่าเขาเข้ามาอยู่ในแมจิกคิงด้อมตอนกลางคืนในร่างดีเอชไอ

นี่เป็นเรื่องจริงหรือว่าเขากำลังฝันกันแน่

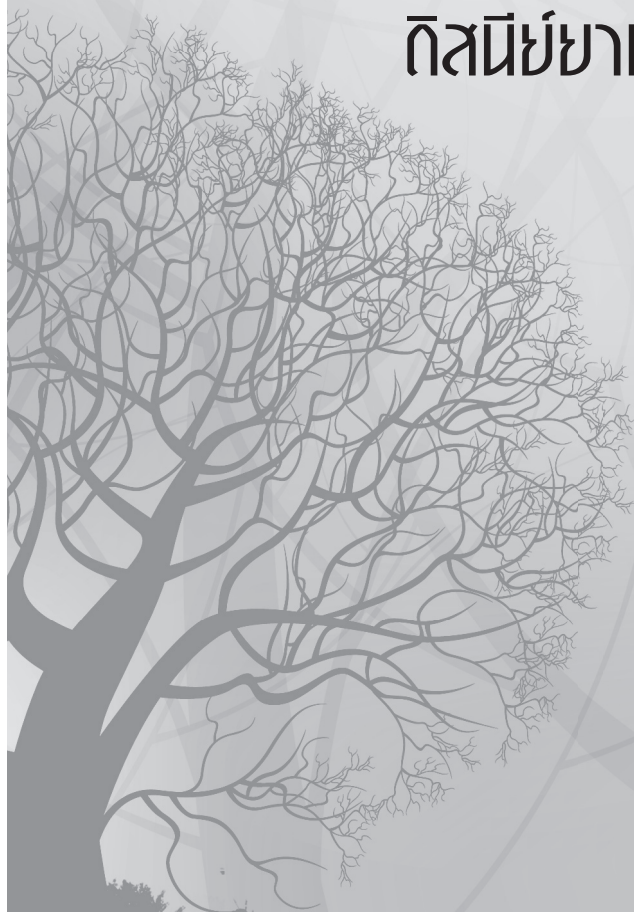
พินนี่ยังสับสนหนักเข้าไปอีกเมื่อพบกับเวย์น จินตนากรวัยชรา ซึ่งบอกเขาว่าสวนสนุกกำลังตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวง มีสิ่งลึกลับกำลังวางแผนทำลายสวนสนุกดิสนีย์ที่รักยิ่งของทุกคน และอาจจะทำลายมากกว่านั้นอีก

วรรณกรรมแฟนตาซีไฮเทคชวนติดตามเล่มนี้จะสร้างความสนุกสนานตื่นเต้นให้แก่เด็กๆ ที่เคยไฟฟ์นอยากย่องเข้าวอลต์ดิสนีย์เวิลด์หลังเวลาปิด และอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในยามค่ำคืนเมื่อสวนสนุกปิดลง

โพสต์บุ๊กส์

*Kingdom Keepers:
Disney After Dark*

ก๊อสนิชยามค่ำ

ขออุทิศหนังสือเล่มนี้ให้ใครทุกคนที่เคยสงสัยว่า
เกิดอะไรขึ้นหลังจากประตูปิดและไฟดับ

เขาพบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ข้างเสาธงตรงทาว์นส์แควร์ใจกลางแมจิกคิงด้อม เนื้อตัวอยู่ในชุดนอน เขาไม่รู้ว่าเขามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ล่าสุดที่จำได้คือกำลังป็นขึ้นเตียง ซึ่งเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่นาที่มานี้เอง

ระหว่างกำลังตื่นตระหนกและตกตะลึงกับภาพปราสาทซินเดอเรลล่า ยามค่ำคืน ฟินน์ วิทแมนนี่ก็ขึ้นได้ว่าหมู่นี้เขาฝันคล้ายๆ กันหลายหน -- โพล์กลางแมจิกคิงด้อมเหมือนกัน ตอนกลางคืนเหมือนกัน แต่ตลอดสิบสามปีของชีวิต ไม่มีครั้งไหนที่เหมือนจริงและแจ่มชัดเท่าครั้งนี้ : เขา รู้สึกถึงสายลมอ่อนพัดโดนใบหน้า ได้กลิ่นผืนดินเปียกชื้นของแปลงดอกไม้ที่อยู่ใกล้ๆ ได้ยินเสียงการจราจรดังแว่วมาระยะไกล และเสียงครางหึ่งของเรือยนต์ในทะเลสาบที่อยู่เบื้องหลัง

“ดูต่างกันมากเลย” เขาคิด แต่กลับพบว่าตัวเองพูดออกมาเสียงดัง ถนนเมนสตรีทว่างเปล่า ไม่มีใครเลยสักคน เขาเหลียวมองรอบตัว และเห็นทันทีว่าเขาอยู่เพียงลำพัง

“ไม่ต่างเท่าไรหรอก” เสียงผู้ชายดังขึ้น แม้มันจะแผ่วเบา แต่

ก็ทำให้พินน์สะดุ้งโหยง เขาเหลียวมองรอบตัวอีกครั้ง คราวนี้พยายามหาที่มาของเสียง

นั่นไง! ชายชราผมขาวนั่งอยู่บนม้านั่งหน้าอาคารจัดแสดง เขา นั่งติดกับรูปปั้นกูปฟีจนพินน์ไม่ทันสังเกต

พินน์เดินข้ามถนนโล่งไปหาชายคนนั้น เขารู้สึกตัวเบาโหวงผิดปกติ แทบจะลอยเลยทีเดียว

ชายชราสวมกางเกงสีทากี้ เสื้อเชิ้ตคอปก และติดป้ายชื่อ : เวียน
“ทุกคนอยู่ไหนครับ” พินน์ถาม ตกใจกับเสียงอเล็กทรอนิกส์ของตัวเอง

“มันว่างเปล่าหรือ” เขาถามพลางหันมองด้วยสีหน้าร้อหน “บอกฉันสิว่าเธอเห็นอะไร”

พินน์สงสัยว่าเขาตาบอดหรือเปล่า แต่ดูเหมือนเขากำลังมองตรงมาที่พินน์ ตาสีฟ้าของเขาก็ดูปกติดี แต่เขาอาจจะมองไม่เห็นก็ได้

“คือ” พินน์พูดอย่างสุภาพ “มันก็...ว่างเปล่าแหละครับ แคมยังมีติดด้วย แล้วก็มีแต่เราสองคน”

สีหน้าเวียนเปลี่ยนเป็นผิดหวัง

“ตกลงผมควรจะมองเห็นอะไรหรือครับ” พินน์ถาม

“เธอควรจะมองเห็นสิ่งที่เธอสามารถมองเห็น”

“แปลว่าอะไรละนั่น” พินน์พูด

“แปลตามที่พูดนั่นละ”

“เออฉันก็ได้”

“ฟังนะ พ่อหนุ่ม ฉันอยู่ที่นี่มานานก่อนที่เครื่องเล่นพวกนี้จะถูกสร้างด้วยซ้ำ ฉันอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์เหนือสถานีดับเพลิง” เขาชี้ไปที่สถานีดับเพลิง แล้วหันกลับมามองพินน์ “นั่นต้องอาศัยความอาวุโสเชื่อฉันสิ”

อาวุโสหรืออายุเข้กันแน่ ฟินน์สงสัย อาศัยอยู่เหนือสถานีดับเพลิง
เนียนะ ฟินน์กังขา

“ชุดนอนสวยดี” ชายชราบอก

ฟินน์ก็มองตัวเอง ชุดนอนของเขาดูเหมือน...สว่างเรือง นี่มัน
อะไรกัน เขาบอก “ผมไม่ได้ตั้งใจจะหยาบคายหรอกนะครับ แต่ถ้า
คุณมองเห็น ถ้าคุณไม่ได้ตาบอด แล้วคุณมาถามผมทำไมว่าสวนสนุก
มันว่างเปล่ามั๊ย”

ตาสีฟ้าอ่อนของเขาจ้องฟินน์เขม็ง “เธอคิดว่าเธอมาที่นี่ได้อย่างไร
หรือ พ่อหนุ่ม”

“นั่นขึ้นอยู่กับว่าที่นี่คือที่ไหน” ฟินน์ตอบตามตรง เขารู้สึกเหมือน
มันเป็นความฝันชนิดที่เขาไม่เคยประสบมาก่อน

“ตอบได้ดีมาก สมความคาดหวังของฉัน”

“อะไรนะครับ”

“ฉันคิดอยู่แล้วว่าเธอจะสงสัยเป็นธรรมดา แต่สุดท้ายแล้วมัน
มีคำอธิบายเพียงอย่างเดียว”

“เธอครับ” ฟินน์ถามงงๆ

“กับคนอื่นๆ ฉันไม่ค่อยแน่ใจนัก แต่เธอ ฟินน์ วิทแมน อ้อ...
ชื่อเข้าท่าดี เป็นชื่อที่บ่งบอกศักยภาพที่แท้จริง”

ฟินน์ก้าวถอยหลัง ชายชราคนนี้รู้จักชื่อของเขาได้อย่างไร

“คนอื่นๆ ไหน” ฟินน์ถาม เขามองสำรวจทาว์นสแควร์กับถนน
เมนสตรีท โคมไฟถนนส่องแสงสว่างสีเหลือง ปราสาทซินเดอเรลล่าสว่าง
เรืองรองอยู่ไกลๆ ถนน ทางเดิน เครื่องเล่น ทุกอย่างดูคุ้นเคยแต่ว่าง
เปล่าไร้ผู้คน “ผมบอกคุณแล้วว่าที่นี่ไม่มีใคร ไม่มีคนอื่นอีกนอกจาก
เรา มันไม่มีใครเลย”

เว่ยน์ไม่พูดอะไร เขาลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปตามถนนเมนสตรีท

ผ่านร้านขายของและมุ่งตรงไปยังปราสาท ฟินน์เดินตามต้อยๆ พวกเขาเดินมาถึงเซ็นทรัลพลาซ่า ซึ่งเป็นเกาะกลางวงเวียนถนนที่มีทางแยกไปดินแดนต่างๆ ของแมจิกคิงด้อม - ทูมอร์โรว์แลนด์ ฟรอนเทียร์แลนด์ ลิเบอร์ตี้สแควร์ พวกเขาหยุดยืนหน้ารูปปั้นวอลต์ ดิสนีย์กับมิกกี้เมาส์ ปราสาทตั้งตระหง่านสูงเทียมฟ้ายามค่ำคืนดงดงมตราการตา

“ก็ทุ่มก็ยามแล้ว” เวย์นถาม

ขณะที่ฟินน์ยกแขนขึ้นมาดูนาฬิกาข้อมือ เขาเห็นว่ามันไม่ใช่แขนของเขา มัน...เปล่งแสง และไม่ใช่แค่เปล่งแสงอย่างเดียว แต่เขายังสามารถมองผ่านมันแทบจะทะลุปรุโปร่ง ราวกับ...

“เกิดอะไรขึ้น” ฟินน์ถาม “แขนผมเป็นอะไร”

น้ำเสียงเวย์นเหมือนตำหนิตอนพูดว่า “คิดเอาเองสิ” จากนั้นเขาล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกง แล้วดึงสิ่งที่หน้าตาเหมือนรีโมตคอนโทรลสำหรับรถยนต์ออกมา : เป็นพลาสติกสีดำขนาดเล็กพร้อมปุ่มกดสีแดง มันดูเหมือนรีโมตสำหรับเปิดประตูโรงรถ

“นั่นอะไร” ฟินน์ถาม

“ปุ่มนี้จะส่งเธอกลับ”

“กลับไหน” ฟินน์รู้สึกกลัวขึ้นมาจับปล้น ถ้าเพื่อนไม่ใช่ความฝันล่ะ เขาสำรวจแขนตัวเองอีกครั้ง แล้วมองดูอีกข้าง เขาก็มองหาสองข้าง ทั้งตัวเขากำลังสว่างเรืองและโปร่งแสง

“กลับเตียงนอน” เวย์นตอบ

“แสดงว่านี่เป็นความฝันใช่ไหมครับ คิดแล้วเชียว”

“นี่ไม่ใช่ความฝัน”

ฟินน์เห็นกระรอกสูงสี่ฟุตสองตัวออกมาจากปราสาท พวกมันเดินมาตามทางเดิน แล้วเลี้ยวซ้ายไปทางตุนทาว์น เขารู้สึกว่าตัวเองกำลังจ้องมอง เขาจำพวกมันได้

“อะไรหรือ” เวทย์ถามอย่างตื่นเต็น

“เปล่าครับ” ฟินน์ตอบ

“เธอเห็นบางอย่าง!” เขาแทบจะตะโกนใส่หูฟินน์ เล่นเอาฟินน์ สะดุ้งเฮือก

เวทย์นกระโดดตัวลอย กลายเป็นหนุ่มขึ้นอีกหลายปีอย่างกะทันหัน เขาดึงฟินน์มาแนบตัว

“เธอเห็นบางอย่าง!” เขาพูดเสียงดังลั่น

“เฮ้! ตื่นเต็นอะไรนักหนา”

“บอกฉันซิว่าเธอเห็นอะไร”

“คุณก็เห็นเหมือนกัน!” ฟินน์บอกเขา

“ตัวไหน”

ฟินน์รู้สึกโล่งอก เวทย์รู้ว่าเขาเห็นตัวละคร นั่นต้องหมายความว่า เวทย์ก็เห็นเหมือนกัน เขากำลังเล่นเกมอะไรสักอย่างแน่เลย บังคับให้ฟินน์ต้องบอกชื่อตัวละคร แต่ฟินน์ถนัดเล่นเกมอยู่แล้ว

“คุณเห็นตัวไหนล่ะ” ฟินน์ถาม

“อยากให้คุณกดปุ่มนี้หรือไง” เวทย์ขู

เขาเห็นหรือเปล่า ฟินน์ชักไม่แน่ใจ ถ้านี่เป็นความฝัน รีโมต-คอนโทรลสีดำเป็นทางออก เมื่อไหร่จึงจะถึงเวลาที่เหมาะสมในการใช้ มันล่ะ เขาอยากจะทำเวลาออกไปอีกสักหน่อย กำลังสนุกเชียว

เขาเหลียวมองหาที่มาของเสียงย่ำฝีเท้า กุฟฟีกำลังเดินอย่างรีบเร่งผ่านเขากับเวทย์ ห่างไม่ถึงสามสิบฟุต ตรงดิ่งเข้าฟรอนเทียร์แลนด์ เวทย์ไม่ขยับสักนิด ไม่มองไปทางกุฟฟีเลย

“คุณกำลังเล่นเกมลงกับผม” ฟินน์บอก

“ฉันหรือ”

“กุฟฟี” ฟินน์พูด

“นี่เรากำลังบอกว่าฉันเชื่อช่างันลิ มีคนว่าฉันหนักกว่านั้นอีก”
เวย์นจ้องหน้าฟินน์ ใบหน้าที่ยาวุ่นของเขาสดใสนั้นทันตาขณะพูดว่า
“เธอเห็นกุฟฟี!”

สงสัยเวย์นต้องใช้เครื่องช่วยฟังเสียงหน่อยแล้ว ดูเหมือนเขาชอบ
ตะโกนอยู่เรื่อย

ฟินน์ขยับถอยหลัง “ใช่ แล้วไงล่ะ คุณจะเห็นเหมือนกันถ้ารู้จัก
มอง”

บางทีเวย์นอาจจะได้ยินไม่ถนัด เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ยินเสียง
ฝีเท้าของกุฟฟี เพราะเขาไม่ได้หันไปมองเลย

ฟินน์ลองหยั่งเชิง “ชิปกับเดล” เขาบอก “คุณเห็นพวกมันไหม๊ยย”

“เธอเห็นชิปกับเดลหรือ” เขาทำเสียงเหมือนฟินน์ถูกล้อตเตอร์
อะไรของเขาเนี่ย

“ผม อ่า...นี่มันซั๊กจะพลาดไปหน่อยแล้ว ผมว่าผมอยาก
กลับแล้วละ” ฟินน์ได้ยินตัวเองพูดซ้ำบางคำที่เวย์นพูดกับเขา ถึงจะ
ไม่คล่องปากนักก็เถอะ ฟังแล้วเหมือนคนอื่นเป็นคนพูดมากกว่า

“ฉันจะกดปุ่มถ้าเธอต้องการ แต่ขอเตือนว่า...” เวย์นเอามือจับ
ป้ายชื่อที่ติดอยู่บนเครื่องแบบของเขาเล่นขยุกขยิก

“เตือนว่าอะไร”

“ว่าเธอจะพลาด สวนสนุกยามค่ำเป็นของเธอคนเดียว เครื่อง
เล่นทุกอย่างทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน มีไม่กี่คนที่รู้”

“ที่นี้ผมรู้แล้วว่าผมกำลังฝัน”

“แต่เธอไม่ได้ฝัน” เวย์นอธิบาย “ลืมเรื่องแขนแล้วหรือ”

ฟินน์มองดูแขนของเขากครั้ง “ผมยอมรับว่ามัน...น่าสนใจ มัน
เกือบเหมือน...” ฟินน์ชะงัก

“เหมือนเรากำลังเรื่องแสง” เวย์นพูดด้วยน้ำเสียงรู้ทัน ประมาณ

ว่าก็ฉันบอกเธอแล้ว

“แล้วใช้หรือเปล่า”

“ถ้าไม่ใช่แล้วจะอธิบายว่ายังไงล่ะ” เวียนถาม

พินน์รู้สึกอยู่เหมือนกันว่าตัวเขามีคำตอบมากมาย ไม่ว่าจะเป็นจินตนาการของเขา หรือความฝันของเขา หรืออะไรก็ตามที่กำลังเกิดขึ้นกับเขา การที่เขาได้อยู่ที่นี่ได้ การที่เขาจะกลับไป แต่เขาไม่รีบร้อนตอบ เขาไม่ต้องการเผชิญกับสิ่งที่เวียนกำลังจะบอก

“ผมยอมแพ้” เขาว่า

“ไม่หรอก เธอไม่ยอมแพ้” เวียนหัวงัด “เธอไม่มีทางเลือกมาเพื่อการนี้ถ้าเธอเป็นคนประเภทชอบยอมแพ้ เธอเป็นคนที่ชอบทำทุกอย่างให้เสร็จ พินน์ นั่นคือสิ่งที่ฉันชอบในตัวเธอจากเทปรอบคัตตัวเทปแรกของเธอ”

พินน์ตะลึงงันกับสิ่งที่ชายชราเพิ่งพูด เขารู้สึกปากแห้งผาก เวียนรู้เกี่ยวกับเทปรอบคัตตัวของเขาได้อย่างไร ความฝันของคนเราจะสามารถซับซ้อนไปถึงไหนกันแน่

“คุณเป็นใคร” พินน์โพล่ง

“ฉันชื่อเวียน ทำงานที่นี่ ฉันเป็นหนึ่งในคนกลุ่มแรกที่วอลต์ ดิสนีย์จ้างมาสร้างจินตนาการให้กับสวนสนุกแห่งนี้ พวกเขาเครื่องเล่นทั้งหลายเหล่าพวกเขาเรียกเราว่าจินตนาการ”

“คุณรู้จักวอลต์ ดิสนีย์ด้วยหรือ” พินน์พยายามไม่ทำน้ำเสียงประหลาดใจ

“เขาเป็นเจ้านายของฉัน จะว่าอย่างนั้นก็ได้อีก ยังไงก็ตาม เขาคือสาเหตุที่ทำให้ฉันมาอยู่ที่นี่ คือสาเหตุที่ทำให้เธอมาอยู่ที่นี่”

“ผมนะหรือ”

“ฉันรู้ว่ามันอธิบายยาก”

“มันเป็นความฝัน” ฟินน์บอกพลางคิดว่ากะอีแค่ความฝัน มันจะอธิบายยากตรงไหน

“เปล่า นี่ไม่ใช่ความฝัน” เวย์นว่า “ดูพระจันทร์สิ” ฟินน์ไม่ขยับเสียงเวย์นเริ่มจุดัน “ฉันบอกให้มองดูพระจันทร์”

ฟินน์ต้องเหลียวหาตำแหน่งของพระจันทร์ มันลอยอยู่เหนือขอบฟ้าเป็นรูปครึ่งเสี้ยวเหมือนรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“เวลาเธอตื่น เวลาเธอคิดว่าเธอตื่น ขอให้มองนอกหน้าต่าง เธอจะเห็นพระจันทร์แบบเดียวกันนี้ แล้วเธอก็จะรู้เอง”

“รู้อะไร” ฟินน์ถาม

“รู้ว่าเธออยู่ที่นั่นจริง นั่งอยู่ตรงนี้ในดิสเนย์เวิลด์กับชายชราชื่อเวย์น”

“คุณกำลังบอกผมว่านี่ไม่ใช่ความฝันใช่ไหม” ฟินน์รู้สึกว่าคุณพูดของเขาติดอยู่ในลำคอ

“เรามีปัญหา ปัญหาใหญ่เสียด้วย ปัญหาที่ส่งผลกระทบไม่เพียงแต่สวนสนุก แต่รวมถึงโลกภายนอกสวนสนุก เราเรียกพวกนั้นว่าโอเวอร์-เทคเกอร์”

“อะไรนะ” ฟินน์ฟังแล้วไม่ชอบใจนัก

เวย์นรีบบอก “เธอต้องติดต่อพิธีกรที่เหลือ ทั้งสี่คนเลย จัดแจงให้พวกเขาพบกันที่นี่ในเวลาเดียวกัน นั่นหมายความว่าพวกเขาทุกคนต้องเข้านอนและหลับเกือบพร้อมกัน ห่างกันอย่าให้เกินครึ่งชั่วโมง บอกพวกเขาว่าอย่างนั้น ฉันคิดว่าน่าจะได้ผล”

“นี่คุณกำลังพูดเรื่องอะไร”

“มีนิทานคดี เรื่องเล่า ปริศนาที่ยังค้างคาในกรณีที่เกิดปัญหาแบบนี้ ชื่อเรื่องว่าปากกาขนนกของคนสกั๊ดหิน”

“ปัญหาแบบไหน” ฟินน์รู้สึกงุนงงลับสนขนาดหนัก ปากกาขนนก

ของคนสกดหินเนียนะ ชื่อเรื่องฟังดูน่ากลัวสิ

ตอนนั้นเองที่ทอม ซอร์เยอร์ออกมาจากฟรอนเทียร์แลนด์และเดินขึ้นทางลาดยาวเข้าสู่ปราสาท นั่นใช่ทอม ซอร์เยอร์ตัวจริงเสียงจริงหรือเปล่า ฟินน์สงสัย เด็กผู้ชายเดินเท้าเปล่าคนนั้นดูจะไปปีด้ามยาว เว้ยนแสดงอาการนิ่งเฉย หรือไม่ก็ทำเป็นไม่เห็นเด็กคนนั้นได้เนียนมาก

เว้ยนบอก “ต้องมีการแก้ปริศนาก่อนจึงจะเข้าใจ ต้องเข้าใจก่อนจึงจะเป็นประโยชน์กับเรา” เขาหยุดพูดแล้วมองฟินน์อย่างไตรตรง แต่ฟินน์กลับรู้สึกเหมือนเขามองไม่เห็นฟินน์มากกว่า “เธอต้องแก้ปริศนานั้น”

“ผมเนียนะ”

“พวกเธอทั้งห้าคน” เว้ยนบอก

ฟินน์ขยับตัวออกห่าง อีกครั้งที่เขาคิดว่าความฝันของเราจะซับซ้อนขนาดไหนกันเชียว ถ้าเว้ยนเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความฝันแล้วเขารู้เรื่องพิธีกรอีกสี่คนได้อย่างไร เขาพูดถึงเทปรอบคัตตัวของฟินน์อย่างที่เขาพูดได้อย่างไร ทุกอย่างเกี่ยวข้องกันหมด ทุกอย่างรวมกันเป็นหนึ่ง แต่ฟินน์คิดไม่ออก

ฟินน์ว่า “คุณกำลังพูดถึงสตูดิโอเอ็มจีเอ็ม”

“ก็ใช่ละสิ” เว้ยนบอก “เห็นมั๊ย ฉันรู้้อยู่แล้วว่าเธอเหมาะ เธอเป็นหัวหน้า ฟินน์”

“ผมคิดไม่ออกสักนิดว่าคุณกำลังพูดเรื่องอะไร” ฟินน์บอก

“ทำเป็นไป๊ แน่หนอนว่าเธอรู้ เธอรู้้อยู่แก็ใจว่าฉันกำลังพูดเรื่องอะไร เธอแค่ไม่ยอมเผชิญกับมันเท่านั้นเอง นั่นเข้าใจได้ แต่เดี๋ยวก๊เปลี่ยน”

“นิทานคติ” ฟินน์พูด ลองหยั่งเชิงเขาอีกรอบ ความฝันสามารถจำตัวมันเองได้หรือเปล่า

“พระจันทร์” เว้ยนย้ำเตือน “อย่าลืมพระจันทร์”

“ไม่ลืมแน่”

“ฉันต้องการพวกเธอทั้งห้าคนอยู่รวมกันที่นี่ สถานที่เดียวกัน ในเวลาเดียวกัน ถึงตอนนั้นฉันจะอธิบายให้พวกเธอฟัง แต่ครั้งเดียว รวมกลุ่มกัน แล้วพวกเธอค่อยตัดสินใจในฐานะกลุ่มว่าจะช่วยเรา หรือไม่”

“เราไหน” ฟินน์พูด

“เดี๋ยวฉันจะอธิบายนั้นให้ฟังด้วย”

“นี่เป็นความฝันที่เพี้ยนที่สุดเท่าที่ผมเคยฝัน!” ฟินน์บอก “ไม่รู้ตัวว่ากำลังตะโกนลั่น

“เดี๋ยวก็ชิน” เวย์นว่า เขายกมือขวาขึ้นมา อีกมือถือแป้นรีโมต สีดำ แล้วเอานิ้วโป้งกดปุ่ม

ฟินน์ตื่นนอน ลูกขึ้นนั่งบนเตียง นาฬิกาบนโต๊ะหัวเตียงบอก เวลา 02.07 น. เขารวบรวมสติ ตรวจสอบสภาพรอบตัว เอื้อมมือจับแก้วน้ำ ที่ตั้งอยู่ข้างนาฬิกา แค่อสัมผัสมันได้ก็อุ่นใจแล้ว ขอบคุณพระเจ้า เขาคิด ความฝันนั้นหรือ เขานึกสงสัย “โ้วว” ได้ยินตัวเองพูดเสียงดัง “ฝันเพี้ยนเป็นบ้า!” คราวนี้เสียงเขาฟังเหมือนปกติ ทำให้เขาหวนนี้กว่า มันฟังดูอิเล็กทรอนิกส์และบางเบาขนาดไหนตอนอยู่ในสวนสนุก

“โ้วว” เขาพูดซ้ำ เพียงเพื่อจะได้ยินตัวเองพูด เขาเอามือการอย คั่นบนศีรษะและอีกรอยบนพุง ค่อยยังชั่ว เขาเอนหลังนอนตามเดิม หัวฟิงหมอน ตาสีเขียวเบิกกว้างในห้องมืดมืด

ทันใดนั้นเขาก็เห็นลำแสงหนึ่ง สีสอกฟ้าๆ บนเพดานห้อง มัน เป็นรูปใบมีด แสงจันทร์

ฟินน์เลื่อนตัวลงจากเตียงอย่างอกสันขวัญแหวน คลานไปยัง หน้าต่าง ไม่กล้ามอง ยิ่งเข้าไปใกล้ ใบหน้าของเขายิ่งอาบด้วยแสงซีดจาง ที่ลอดผ่านรอยแหวกเล็กๆ ของผ้าม่าน

พินนียกแขนและมองเห็นนาฬิกาข้อมือ แขนของเขาดูที่บตัน
มันไม่ได้สว่างเรืองและเป็นประกายเหมือนตอนที่เขาอยู่กับเวย์น นั่น
ทำให้เขารู้สึกโล่งอก

พินน์แหวกผ้าม่าน

นั่นไง นอกหน้าต่าง ลอยอยู่ตรงตำแหน่งเดียวกันปะบนท้องฟ้า
บริเวณซึ่งเวย์นชี้ให้เขาดู พินน์เห็นพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวยิ้มเป็นวงโค้ง
เป็นไปได้หรือเปล่าว่าเขาอาจจะรู้ตอนหลัง แต่ยังไงละ เขามองอีกครั้ง
พระจันทร์ดูเหมือนกำลังหัวเราะเขาอยู่

บางครั้งโถงทางเดินของโรงเรียนมัธยมต้นที่ฟินน์เรียนอยู่ก็ให้ความรู้สึกเหมือนมันยาวประมาณรันเวย์สนามบิน เขาพบว่านี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่รู้สึกอย่างนั้นเพราะเขาเข้าเรียนสาย ตู้อล็อกเกอร์เหล็กตั้งเรียงรายเกือบตลอดพื้นที่ระหว่างประตูกับห้องเรียน มันถูกแปะสติ๊กเกอร์กับรูปดารารายานต์หรือไม่กี่นักกีฬาอาชีพเต็มไปหมด ซึ่งทำให้แยกออกทันทีว่าล็อกเกอร์ไหนของเด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิง หลอดไฟนีออนส่องแสงมัวสว่างบนทุกสิ่งทุกอย่าง และทำให้ผิวหนังของมนุษย์ดูเป็นสีเขียวๆ

“เขาบอกว่ามันมีนิทานคติ ประมาณว่าเป็นเรื่องเล่า” ฟินน์พูดกับเด็กผู้ชายที่ยืนข้างๆ เขา “บอกว่าฉันกับเพื่อนๆ ต้องช่วยกันปกป้องสวนสนุก หรืออะไรเนี่ยแหละ” เขารู้ดีว่ามันฟังดูพิลึกกึกกือ “ไม่ว่ามันจะหมายถึงอะไรก็แล้วแต่”

“ที่บอกว่า ‘เพื่อนๆ’ นายหมายถึงเพื่อนอย่างฉันใช่ไหม” ดิลลาร์ดโคลธัม ดิลลาร์ดกินอาหารเท่ากับเด็กสองคนกิน ดูจากหุ่นก็รู้

“เขาไม่ได้หมายถึงนาย ดิลลาร์ด” ฟินน์พูดอย่างนุ่มนวล พยายาม

ไม่ทำร้ายความรู้สึกของเขา “ไม่ใช่หรือก เขาหมายถึงพิธีกรที่เหลือของ ดิสนีย์เวิลด์ พวกดิเอชไอเอนะ”

“ไม่จริงมั้ง”

“จริง” ฟินน์บอก รีบเดินไปห้องเรียนคาบที่สี่

“ก็แค่ความฝัน!” ดิลลาร์ดตะโกนตามหลังฟินน์
แต่ฟินน์ไม่ค่อยแน่ใจนัก

“เป็นเกียรติแก่เราอย่างยิ่งที่คุณสามารถมาร่วมเรียนกับเรา คุณ วิทแมน” ครูริชาร์ดหันพูดขณะฟินน์ถลันเข้าห้องเรียนวิชาประวัติศาสตร์ โลกของเขา เขาน่าจะเป็นครูที่น่าเบื่อที่สุดในโรงเรียนก็ว่าได้ อยู่อเมริกา มายี่สิบกว่าปีแล้ว แต่ยังพูดสำเนียงคนอังกฤษจำ ฟังแล้วเหมือนพวก ผู้ดีซีไอ

ฟินน์ดูนาฬิกาบนผนัง เขาเข้าเรียนสายแปดนาทีกว่าเส้นตาย สิบนาทีก่อนครูริชาร์ดหันจะเช็คว่าสาย สายสามครั้งหมายถึงต้องอยู่โยง อ่านหนังสือหลังเลิกเรียน ฟินน์โดนไปแล้วสองครั้ง จากห้องเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ทั้งคู่

“กรุณานั่งข้างหน้า” ครูริชาร์ดหันบอกพลางชี้ไปที่เก้าอี้ว่าง ถูก ประจานแล้วยังต้องถูกทรมานอีกต่างหาก “ขอเตือนว่าชื่อเสียงของเธอ ไม่ช่วยอะไรในวิชาของฉัน จำที่ฉันบอกไว้ให้ดีเวลาเกรดออก ฉันคิดว่า การเป็นดาราเด็กมันช่างจืดชืดลึนดี”

“ขอโทษครับที่เข้าสาย” ฟินน์ว่า เลื่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ รู้สึก เคืองที่โดนบังคับให้ต้องเอ่ยปากขอโทษ

เขาทำงานที่ดิสนีย์เวิลด์อย่างไม่ค่อยเต็มใจ ส่วนใหญ่เป็นเพราะ แม่คะยั้นคะยอ ตอนนั้นเธอไม่รู้เลยว่าเธอกำลังทำให้เขากลายเป็นดารา ร็อกประจำโรงเรียนมัธยมต้น เขาจำได้แม่นเลยทีเดียว

“ได้เงินด้วยนะ” แม่ของเขาบอก “แม่กับพ่อจะได้เก็บไว้ให้ลูก

เรียนต่อมหาวิทยาลัย”

“ไม่รู้สิครับ แม่” ฟินน์บ่นพึม

“นี่วอลต์ดิสนีย์เวิลด์เซียวนะ อย่าลืมนสิ ลูกจะได้เป็นพิธีกรที่วอลต์ดิสนีย์เวิลด์ เหมือนเป็นไกด์นะ”

“นั่นไม่ใช่ตัวผมซะหน่อย”

“แต่มันจะดูเหมือนลูก เสียงเหมือนลูก ทุกคนยกเว้นตัวลูกจะเห็นว่า เป็นลูก ลูกจะอยู่ที่นั่นนานหลายปีเลย ฟินน์ วิทแมน อาจจะตลอดไปก็ได้ ไม่มีอะไร ‘เจ๋งกว่า’ ดิสนีย์เวิลด์อีกแล้ว”

แม่ของเขาไม่ได้รู้ไปหมดทุกอย่าง แต่เวลาเธอพูดถูก แปลว่าเธอพูดถูก ฟินน์ชอบสวนสนุกดิสนีย์มาก เพื่อนๆ ก็ชอบ ถึงพวกเขาจะอาศัยอยู่ในออร์แลนโด แต่ทุกคนจะไปเที่ยวสวนสนุกดิสนีย์เมื่อไหร่ก็ตามที่สามารถ “แต่แมจิกคิงด้อมเนี่ยนะ แม่ นั่นมันสำหรับเด็กเล็ก ถ้าเป็นดิสนีย์-เอ็มจีเอ็มก็ใช่เลย! แอนิมอลคิงด้อมก็แจ๋ว แต่แมจิกคิงด้อมเนี่ยนะ”

“ลูกชอบแมจิกคิงด้อม ลูกเองก็รู้ อีกร่าง...คนในครอบครัวที่เหลือจะได้รับบัตรอภิสิทธิ์นันทนาการหลายใบต่อไป ทุกปี ตลอดชีวิต หมายถึงตลอดกาลเลยแหละ เท่ากับเราจะไปเมื่อไหร่ก็ได้ตามต้องการ”

“แต่ไม่มีผม”

“ไหนลูกบอกว่าลูกโตเกินไปสำหรับแมจิกคิงด้อม” แม่ของฟินน์สามารถบิดเบือนเกือบทุกอย่างที่เขาพูด เขาต้องระวังตัวเวลาถึงกับเธอ เธออธิบายเงื่อนไขในสัญญาให้เขาฟังแล้ว แต่เขาไม่ได้ใส่ใจฟัง

“บอกเรื่องพรางตัวให้ผมฟังอีกทีสิครับ” เขาว่า

“ลูกจะได้รับอนุญาตให้เข้าแมจิกคิงด้อมโดยต้องผ่านการอนุมัติล่วงหน้า พอผ่านแล้ว ลูกยังคงต้องพรางตัว แค่นี้หมวกกับแว่นกันแดดก็พอ ลูกต้องสวมมันตลอดเวลาตอนอยู่ในแมจิกคิงด้อม จะให้มีลูก

สองคนวิ่งไปวิ่งมาไม่ได้ ลูกตัวจริงกับลูกตัวฮอลแกรมที่เป็นพิธีกร มันสมเหตุสมผลดีถ้าลูกลองคิดดู”

มันสมเหตุสมผลแน่ละ แต่เขาไม่ยอมยกยอมรับ

เธอบอก “ฟังดูง่ายจะตาย ลูกแค่ปล่อยให้พวกเขาถ่ายหนังตอนลูกเดินและแสดงท่าทาง ลูกอ่านสคริปต์ใส่ไมโครโฟนสองสามครั้ง พวกเขาเอ फिल्์มไปล้างหรืออะไรก็แล้วแต่ จากนั้นแต่นั่นแต่นั่น! ลูกกลายเป็นพิธีกรฮอลแกรมของแมจิกคิงด้อม แถมด้วยเงินเก็บสำหรับเรียนต่อมหาวิทยาลัยกับบัตรรถกินนทานการตลอดชีพ ฟินน์ ลูกชอบสเปเชียลเอฟเฟ็กต์! สิ่งที่พวกเขากำลังหยิบยื่นให้ลูกคือ ทำให้ลูกเป็นสเปเชียลเอฟเฟ็กต์ซะเองเลย จะมีอะไรเจ๋งกว่านั้นอีกหรือ” เธอพูดถูกอีกแล้ว แต่เขาทำใจแข็งไม่ยอมเห็นดีเห็นงามไปหมดทุกอย่าง เพราะครั้งหนึ่งแม่ของเขาเคยเรียกเตาปิ้งขนมปังเครื่องใหม่ว่า “ไฮ-เทค” เธอจะไปรู้อะไร

“ผมแค่ต้องคัดตัวไทม์ครับ” เขาหยิ่งเชิงถาม

“ใช่แล้ว! พวกเขาอาจจะไม่เลือกลูกก็ได้”

“แม่” ฟินน์ว่า “นี่เรากำลังพูดถึงผมกันนะ แหงอยู่แล้วว่าพวกเขาจะเอาผม”

“ขอโทษเถอะ พ่อคนเก่ง แม่ไม่อยากจะยินลูกพูดจาแบบนี้ ลูกเองก็รู้ ถ้าลูกคิดอย่างนั้น ก็อย่าทำเลย”

จริงๆ แล้วแม่ของเขาชอบได้ยินเขาพูดจาแบบนี้ ถึงเธอจะทำเป็นไม่ชอบก็ตาม เธออบรมสั่งสอนให้เขามีความมั่นใจในตัวเอง เขาสมัครคัดตัวมาหลายงานแล้วแต่ไม่เคยได้เลย แต่นั่นไม่ใช่เพราะเขาขาดความมั่นใจ

“ก็ได้ ผมจะลองดู” เขาบอก

เธอยิ้มแป้น เขาชอบเห็นเธอเป็นอย่างนั้น -- ตาเป็นประกายและท่าทางเหมือนเด็ก

หนึ่งเดือนหลังจากฟินน์ผ่านการตัดตัวรอบสุดท้ายและได้เป็นพิธีกรเชิงโต้ตอบของดิสนีย์หรือ Disney Host Interactive หรือ ดีเอสไอ เขาก็มาที่โรงถ่ายขนาดมหึมาของสตูดิโอดิสนีย์-เอ็มจีเอ็ม

มันใหญ่โตมโหฬารเท่ากับโรงเก็บเครื่องบินเจ็ต เต็มไปด้วยไฟสำหรับถ่ายทำภาพยนตร์เป็นร้อยๆ ดวง ฉากสีเขียวเต็มผนังห้องด้านหนึ่ง เต็มไปด้วยกล้องถ่ายหนัง ไมโครโฟนบูม พนักงานกองถ่ายแต่งตัวมอซอหลายสิบคน เขาไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้มาก่อน นอกจากในหนัง แต่ทำเป็นวางฟอร์มอย่างสุดความสามารถ เด็กสาววัยมหาวิทยาลัยสวมชุดสีดำกับเทา สวมหูฟังติดไมโครโฟนมีลูกกลมๆ สีดำขุ่นปุจจ่อตรงปาก เธอเรียกตัวเองว่า “พีเอ” ฟินน์ต้องใช้เวลาถึงสี่วันกว่าจะรู้ว่ามันย่อมาจาก *production assistant* หรือผู้ช่วยกองถ่ายทำภาพยนตร์ เจ้าหน้าที่ของเธอเป็นผู้ชายชื่อแบรด จากแผนกจินตนาการของดิสนีย์

แบรดให้ฟินน์ใส่กางเกงรัดรูปสีเขียวกับเสื้อผ้ายืดสีเขียว แล้วเดินไปเดินมาในฉากสีเขียว บนเสื้อผ้ามี่ตัวจับสัญญาณโลหะอันเล็กๆ เหมือนเหรียญบางๆ ติดอยู่ตรงบริเวณข้อต่อทุกส่วนของร่างกายเป็นลิบๆ อัน กล้องถูกเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์เพื่อบันทึกการเคลื่อนไหวของแผ่นโลหะเล็กๆ เหล่านั้น ถ้ามองผ่านเลนส์กล้อง เสื้อผ้าสีเขียวที่กำลังเคลื่อนไหวหน้าฉากสีเขียวทำให้มองไม่เห็นร่างกายของฟินน์ แต่ถ้ามองจากคอมพิวเตอร์จะเห็นเป็นกลุ่มก้อนของจุดแวววาวกำลังลอยอยู่ วิศวกรจะเอาบันทึกการเคลื่อนไหวของฟินน์มาใช้สร้างฮอโลแกรมของฟินน์และเด็กคนอื่นๆ ในภายหลัง แบรดอธิบายว่ามันเป็นกระบวนการที่เรียกว่า “โมชันแคปเจอร์”

มีเด็กทั้งหมดห้าคน เด็กผู้หญิงสวยมากหนึ่งคนชื่อชาร์ลีน ผมเธอสีบลอนด์ทราย ตาสีฟ้า ผิวขาวซีด อีกคนชื่อวิลล่า ฟินน์มองว่าเธอออกแนวคร่ำครึนิดหน่อยแต่ฉลาดมาก ดูหวานแหววแต่ไม่สวยบาด

ใจเท่าชาร์ลีน เด็กผู้หญิงสวยอย่างชาร์ลีนมีไม่มากนัก วิลล่าดูเป็นคน
ขี้หงุดหงิด ตาที่ริบรีบสีน้ำตาลกับผมเปียสีดำทำให้เธอดูเหมือนคนเอเชีย
หรือคนอเมริกันพื้นเมือง ส่วนเมย์เบคเป็นเด็กผู้ชายแอฟริกัน-อเมริกัน
ตัวสูงกว่าพินน์หนึ่งช่วงศักราช และชอบวางมาดเหมือนผู้ใหญ่ เพราะ
เหตุใดไม่ทราบเขาบอกพินน์ชัดเจนว่าเขาเป็นแบปติสต์ พินน์ ซึ่งไม่เคร่ง
ศาสนาเอาเสียเลย ไม่แน่ใจว่าควรทำอย่างไรกับข้อมูลนั้น แถมไม่รู้ด้วย
ซ้ำว่าหมายความว่าอย่างไร

ช่วงหยุดพัก พินน์นั่งเล่นอยู่กับเมย์เบคและคนสุดท้ายที่เหลือ
ในห้าคน เขาเป็นเด็กผู้ชายซึ่งแนะนำตัวเองว่าฟิลบี้ เช่นเดียวกับเมย์เบค
เห็นได้ชัดว่าเขาชอบให้คนเรียกเขาตามนามสกุลมากกว่า

ฟิลบี้ดูแก่กว่าทุกคน แต่จริงๆ แล้วอายุเท่ากัน เขาพูดสำเนียงคน
อังกฤษหรืออะไรประมาณนั้น พินน์เดาว่าออสเตรเลียหรือไม่ก็นิวซีแลนด์
“ยังกะจับฉ่าย” ฟิลบี้พูด

“เราเป็นชนมออร์แลนโดหลากรส” เมย์เบคเล่นลำบัดสำนวน
“ครบทุกรสในหนึ่งซอง”

พินน์บอก “เราเรียนคนละโรงเรียนกันเลยใช้มั้ย เหมือนกับพวก
เขาต้องการแน่ใจว่าเราต่างไม่รู้จักกัน พวกเขาทำอย่างนั้นทำไม”

“ควบคุม” เมย์เบคตอบ “คนพวกนี้...คิดแต่จะควบคุม คนที่ชื่อ
แบรดนะ ฉันไม่ไว้ใจเขาเลย เขากำลังปิดบังเราบางอย่าง เชื้อสี”

พินน์ชอบแบรด แต่เขารู้ว่าเมย์เบคกำลังพูดถึงอะไร เขารู้สึกว่
เขากับเพื่อนๆ ไม่ได้รับการบอกเล่าครบทุกสิ่งทุกอย่าง

“เราน่าจะไว้ใจเขาหน่อยดีกว่า” พินน์แนะ “เขาเป็นคนเปลี่ยน
เราให้เป็นฮอโลแกรม”

“กับนายฉันไม่รู้” เมย์เบคตอบ “แต่กับฉัน ฉันไม่เคยไว้ใจใคร
นอกจากตัวเอง” เขาพูดเสริมทีหลังว่า “ไม่ได้ว่านายนะ”

พินน้อยอยากถอดกางเกงรัดรูปออกเต็มแก่

ฟิลบี้พูด “พวกนายรู้หรือเปล่าว่าดีเอชไอ Disney Host Interactive ยังย่อมาจาก Daylight Hologram Imaging หรือการสร้างภาพฮอโลแกรมกลางแจ้งด้วย”

“จริงหรือ” พินน์ถาม

“จริงแท้แน่นอน”

“เห็นมั๊ย” เมย์เบคบอก “นั่นละสิ่งที่คุณกำลังพูดถึง ชัดปะะ นี่เป็นครั้งแรกที่คุณได้ยินเลยนะเนี่ย”

ฟิลบี้พูดต่อ “ยังไม่เคยมีใครทำมาก่อน ดีเอชไอแบบนี้ละ เรา กำลังจะกลายเป็นภาพสามมิติสมบูรณแบบ เป็นภาพจำลองของตัวเอง เราจะดูเหมือนจริง แต่ตัวเราจะทำจากแสงอย่างเดียวเลย นี่เป็นเทคโนโลยีที่เจ๋งคือออก”

“แต่ถ้ายังไม่เคยมีใครทำมาก่อน” พินน์ว่า “เราจะรู้ได้ยังไงว่า มันปลอดภัย”

พวกเด็กผู้ชายมองหน้ากันไปมา ฟิลบี้บอก “มันก็เหมือนถ่ายรูป นั่นแหละ แค่นั้นเอง จะไม่ปลอดภัยได้ยังไง”

“ได้เงิน” เมย์เบคพูดอย่างตรงไปตรงมา “แค่นั้นละที่คุณสน ป้าฉันจะได้มีเงินเพิ่ม”

“ป้านายเธอ” พินน์พูดโดยไม่ทันหยุดคิดว่าคำถามของเขาอาจ ฟังดูหยาบคาย

“ใช่” เมย์เบคว่า “ฉันอยู่กับป้า พ่อแม่ฉัน...ไม่อยู่”

พินน์รู้สึกแยะที่ถาม เมย์เบคนั่งเงิบ จู่ๆ ดูเหมือนเขาอวดเก่ง น้อยลงทันตา

“ขอโทษ” พินน์พูด “ที่ถาม”

“ไม่ใช่ปัญหาของนาย” เมย์เบคพูดเสียงอ่อนลง “ป้าฉันเจ๋ง ป้า

พยายามช่วยให้ฉันได้งานโฆษณาสาสี่พันแต่ฉันชวด แล้วงานนี้ก็โผล่มาพอดี แบรดบอกว่าถ้าฉันได้งานโฆษณานั้น ฉันจะไม่ได้เป็นพิธีกรแน่นอน พวกเขาต้องการหน้าใหม่เท่านั้น”

“งั้นก็ถึอว่านายโชคดี” ฟินน์บอก

“เราทุกคนโชคดี” เมย์เบคเห็นด้วย “เป็นดีเอชไอในแมจิกคิงด้อมเซียวนะ เรากำลังจะตั้ง”

“เรากำลังจะเป็นผีละไม่วา” ฟิลบี้แก้คำพูดเขา “ผีอิเล็ทรอนิกส์ ถ้าเทคโนโลยีนี้มันทำได้จริงๆ นะนะ”

“อย่าพูดยั้งงั้นสิ” เมย์เบควิงวอน “มันต้องทำได้แหงๆ อยู่แล้ว”

“แหงอยู่แล้ว” ฟิลบี้ว่า “ฉันผิดเอง” แต่น้ำเสียงฟังดูไม่เชื่อชอบกล

“ฉันไม่เข้าใจ” ดิลลาร์ดพูดระหว่างเอามือจับข้อเท้าฟินน์ตอน
ชิตอัฟ บนพื้นหญ้าหลังโรงเรียนมีเด็กประมาณสี่สิบคนกำลังออกกำลังกาย
กายสารพัดทำต่างๆ กัน มันเป็นสนามหญ้าที่มีโซ่ผูกฟงล้อมรอบ อากาศ
แถบเซาท์ฟลอริดากัดกร่อนโลหะจนเป็นสนิม และทำให้ไม้กลายเป็น
ฟองน้ำ มีแต่คอนกรีตเท่านั้นที่มีโอกาสรอด เด็กๆ กระจายตัวกันเป็น
กลุ่มทั่วสนาม พยายามทำเหมือนกำลังออกกำลังกายอย่างจริงจัง ชี้ดิน
ติดตามแขนและหลังศีรษะของฟินน์ เขาแหงนมองท้องฟ้าสีครามน้ำ
ทะเลซึ่งเต็มไปด้วยก้อนเมฆสีขาวลอยละล่อง

“ดีไอชไอคนอื่นๆ” ฟินน์อธิบาย “พวกพิธีกรดิสนี่นะ...ฉันต้อง
ติดต่อกวนั้นก่อนกลับไปอีก”

“รู้หรือเปล่านั้นฟังดูเง่า”

“รู้ แต่ฉันไม่สน ยังไงฉันก็ต้องรู้ให้ได้ว่าพวกเขา...ฝันแบบเดียว
กันหรือเปล่า”

ดิลลาร์ดเงยหน้าและปล่อยมือจากข้อเท้าฟินน์อย่างกะทันหัน

พินน์หายใจหลังฝั่ง มองเห็นเด็กผู้หญิงชื่ออแมนด้า ล็อกฮาร์ตยืนก้นกลับหัว เธอเพิ่งย้ายมาอยู่โรงเรียนนี้เมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมามาตอนปลายเดือนกันยายน ตาเธอดูแปลก ผิวสีแทนเด่นชัดตามธรรมชาติ แก้มสองข้างตกกระหน่น้อย เธอกำลังยึดเส้นยัดสายพร้อมกับเด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ อีกเป็นสิบ พินน์ไม่ค่อยสนใจสาว ๆ นั้น แต่อะไรบางอย่างในตัวอแมนด้าดึงดูดและตรึงความสนใจของเขา

ดิลลาร์ดกลับมายึดข้อเท้าพินน์อีก พินน์ลุกขึ้นนั่งอย่างทุลักทุเล เขาพยายามขีดข้อเท้าอีกหน้อย “มันเป็นการทดลอง” เขาอธิบาย “เทคโนโลยีดีเอสไออะนะ ไม่เชิงถ่ายรูป ไม่เชิงคอมพิวเตอร์กราฟิก”

“นายกำลังโรคจิตใส่ฉัน” ดิลลาร์ดโวย

พินน์บอก “ตอนฉันตื่นขึ้นมา พระจันทร์อยู่ตรงนั้นเป๊ะเลย นายจะอธิบายว่ายังไง”

“โทษที่ที่ต้องบอกนายว่ายังไง” ดิลลาร์ดพูด “ฉันคิดว่าพวกเขาเป้าสมองนาย”

“ฉันไม่รู้ชื่อเต็มของพวกนั้น วิลล่า ชาร์ลีน เมย์เบค และฟิลบี้ เมย์เบคกับฟิลบี้ น่าจะหาตัวง่ายกว่าพวกผู้หญิง เพราะนั่นเป็นนามสกุลของทั้งคู่ แกรมเป็นนามสกุลไม่ธรรมดาอีก ที่เอ็มจีเอ็มมีผู้ชายคนหนึ่งเป็นคนดูแลอะไรต่ออะไร เขาน่าจะรู้ว่าทุกคนเป็นใคร ถึงฉันจะไม่แน่ใจว่าเขาจะยอมบอก”

ดิลลาร์ดส่งสายตางงวยให้พินน์ “ฉันรู้สึกเสียใจกับนายจังเลย เพื่อน นายมันเพี้ยนแล้ว”

“เด็กผู้หญิงที่มาใหม่ อแมนด้านะ พ่อหรือแม่ของเธอทำงานที่เอ็มจีเอ็มไม่ใช่เหรอ นายเคยได้ยินหรือเปล่า” พ่อแม่ของนักเรียนหลายคนเกี่ยวข้องกับสวนสนุกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

“อแมนด้าเป็นผู้หญิง” ดิลลาร์ดเตือนความจำพินน์ “นายเสียดสิ
หรือไง” ดิลลาร์ดมองว่าเด็กผู้หญิงเป็นสิ่งที่ชีวิตอีกจำพวก
“นั่นสิ” พินน์ว่า “สงสัยจะใช่”